

บทที่ ๔

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่า ในการทำข้อสอบปรนัยแบบ
ตัวเลือก (Multiple choice) วิธีการให้การผล (Feedback) โดยการ
เฉลยคำตอบ แบบเฉลยในระหว่างทำแบบสอบแต่ละข้อ กับแบบเฉลยภายหลังที่
ได้ทำแบบสอบทั้งหมดแล้ว ทั้งแบบเฉลยทันทีและเฉลยล่าช้า วิธีใดจะมีผลการ
ตอบแบบสอบมากกว่ากัน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งจากการหาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตร
ฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง โดยวิธีวิเคราะห์ และจากการทดสอบ
ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยวิธีนิวแมน-คูลส์ สามารถอภิปรายผลการวิจัยตาม
สมมติฐานที่เสนอไว้ได้ดังนี้

๑. จากสมมติฐานข้อที่ ๑ ที่เสนอไว้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการเฉลย
คำตอบทุกวิธี จะทำแบบสอบได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับการเฉลยคำตอบทั้งใน
การทดสอบทันที และทดสอบล่าช้า ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ในการทดสอบทันที
และทดสอบล่าช้า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการเฉลยคำตอบทุกวิธีจะทำแบบสอบได้ดีกว่า
กลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับการเฉลยคำตอบ ดังผลในตารางที่ ๕ ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน
ข้อที่ ๑ และสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยของซูเบอร์และแอนเดอร์สัน (Suber
and Anderson, 1975) แอนเดอร์สัน คูลฮาวีและแอนเดร์ (Anderson
Kulhavy and Andre, 1972) มาลี นันทสาร (๒๕๑๗) ที่พบว่า การเฉลย
คำตอบจะทำให้คะแนนในการทดสอบครั้งต่อมาเพิ่มขึ้น
๒. จากสมมติฐานข้อที่ ๒ ซึ่งเสนอไว้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการเฉลย
คำตอบแบบทันทีทุกวิธีจะทำแบบสอบได้ไม่แตกต่างกับกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการเฉลยคำตอบ

แบบล่าช้าในการทดสอบทันที จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการทดสอบทันที พบว่า
 กลุ่มที่ ๒ และกลุ่มที่ ๓ ซึ่งได้รับการเฉลยคำตอบทันทีภายหลังการทำแบบสอบแต่ละขอ
 ทั้งแบบไม่ต้องการคำตอบเอง และแบบต้องการคำตอบเอง ได้คะแนนจากการตอบแบบ
 สอบถูกต่อน้อยกว่าคะแนนของกลุ่มที่ ๔ และกลุ่มที่ ๕ ที่ได้รับการเฉลยคำตอบทั้งหมด
 ทันทีและเฉลยทั้งหมดล่าช้า ๑ วัน สำหรับกลุ่มที่ ๔ และกลุ่มที่ ๕ จะได้คะแนนไม่แตก
 ต่างกัน ดังผลในตารางที่ ๗ ผลที่ได้จากการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ
 แซสเซนราทและยง (Sassenrath and Yonge, 1968) ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่าง
 ที่ได้รับการเฉลยคำตอบทันทีทั้งหมดภายหลังการทำแบบสอบเสร็จจะทำคะแนนได้ไม่
 แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการเฉลยคำตอบทั้งหมด ภายหลังการทำแบบสอบแล้ว
 ๑ วัน ในการทดสอบทันที และได้คะแนนเพิ่มขึ้นจากการทดสอบครั้งแรกด้วย^๑ แต่
 ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของสเติร์จิส (Sturges, 1969)
 ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการเฉลยคำตอบทันทีภายหลังการทำแบบสอบแต่ละข้อเสร็จ
 แบบไม่ต้องการคำตอบเอง จะทำคะแนนในการทดสอบทันทีได้ไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่าง
 ที่ได้รับการเฉลยคำตอบทั้งหมด ภายหลังการทำแบบสอบแล้ว ๑ วัน^๒ ทั้งนี้อาจมีสาเหตุ
 เนื่องจากในการทดลองของสเติร์จิส (Sturges, 1969) ได้ใช้วิธีการฉาย
 สไลด์โดยใช้เวลาในการเสนอคำถาม ๑๕ วินาที ให้อ่านคำถามตัวอย่างตอบ ๕ วินาที
 และเวลาในการเสนอคำตอบที่ถูกต้องเป็น ๑๐ วินาที ก่อนที่จะเสนอคำถามข้อต่อไป

^๑ Julius M. Sassenrath and George D. Yonge, "Delayed Informative Feedback cues, retention set, and delayed retention," p. 69-73.

^๒ Pernis T. Sturges, "Verbal Retention on a Function of the informativeness and Delay of Informative Feedback," p. 11-14.

จะมีช่วงเวลาหยุดพักระหว่างข้อ ๑๐ วินาทีด้วย แต่ในการศึกษาของผู้วิจัยนั้น ผู้วิจัยได้ทำการเฉลยคำตอบโดยใช้กระดาษคำตอบแบบพิเศษ ซึ่งจะไม่มีการหยุดพักระหว่างการทำแบบสอบแต่ละข้อ อาจทำให้กลุ่มตัวอย่างได้รับผลจากการตามรบกวน (Proactive Interference) จากการเฉลยคำตอบข้อที่ผ่านมาแล้ว นอกจากนี้อาจมีสาเหตุเนื่องมาจากความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างคือ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.ศ. ๔) แลส เตอจิสต์ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตปริญญาตรี ดังนั้นผลของการวิจัยครั้งนี้จึงไม่นับสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ ๒ ที่ว่า การเฉลยคำตอบทันทีทุกวิธีจะทำให้กลุ่มตัวอย่าง ทำแบบสอบจากการทดสอบทันทีได้ไม่แตกต่างกับกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการเฉลยคำตอบแบบล่าช้า

๓. จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการเฉลยคำตอบทั้งหมดแบบล่าช้า ๑ วัน ไม่ได้ทำแบบสอบได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการเฉลยคำตอบทันทีทุกวิธีในการทดสอบแบบล่าช้า ตามข้อสมมติฐานที่ ๓ ที่ได้ตั้งไว้ อย่างไรก็ตามพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการเฉลยคำตอบทันทีภายหลังการทำแบบสอบแต่ละข้อเสร็จ แบบไม่ต้องการคำตอบเอง จะให้ผลดีเท่ากับกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการเฉลยคำตอบทั้งหมดล่าช้า ๑ วัน และทั้ง ๒ กลุ่มตัวอย่างที่กล่าวมาแล้ว จะได้คะแนนดีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการเฉลยคำตอบทันทีภายหลังการทำแบบสอบแต่ละข้อเสร็จ แบบต้องการคำตอบเอง และกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการเฉลยคำตอบทั้งหมดทันที ดังผลในตารางที่ ๔ จากผลการทดลองนี้ สอดคล้องกับการทดลองของส เตอจิสต์ (Sturges, 1969) ที่พบว่า การเฉลยคำตอบทั้งหมดแบบล่าช้า ๑ วัน กับการเฉลยคำตอบทันทีภายหลังการทำแบบสอบแต่ละข้อเสร็จแบบไม่ต้องการคำตอบเอง จะให้ผลไม่แตกต่างกัน^๑ และสอดคล้องกับผลการทดลองของแซสเซนราทและยง (Sassenrath and Yonge, 1968) ที่พบว่า ในการทดสอบแบบล่าช้า การเฉลยคำตอบทั้งหมดแบบล่าช้า ๑ วัน จะให้ผลดีดีกว่าการเฉลยคำตอบทั้งหมดทันที^๒

^๑ Ibid.

^๒ Julius M. Sassenrath and George D. Yonge, "Delayed Informative Feedback cues, retention set and delayed retention," p. 69-73.